

ска вѣтва. Въ старо време тие сж обитале въ прикаспийските равнини (стени) между Уралъ и Волга, биле сж сжсѣди съ скитските народи отъ арийското семейство и никакъ не сж биле нѣкакавъ си новъ народъ, който е дошѣлъ въ Европа право изъ дълбочините на срѣдня Азия, отъ границите на Китай, въ втората половина на IV вѣкъ. У Птоломея, слѣдователно въ II вѣкъ, тие са спомѣнуватъ вече като народъ сжсѣденъ съ роксаланете (той говори, че тие сж живѣле нейде си между тие послѣдните и между бастарнете. Lib. III, cap. 5). Аммианъ Марцелинъ е забѣлѣжилъ, че за тѣхъ излегка спомѣнуватъ и старовременните писатели (Lib. XXXI. c. 2). Но послѣ побѣдите надъ готските племена и послѣ покорението по-голѣмата часть отъ восточна Европа, това скромно и едвамъ извѣстно до тогава име станало твърде гръмогласно; по тогавашниятъ обичай то са распространило между покоренните народи, както между родственните съ него, така и между оние, които сж биле сжвсѣмъ отъ друго потекло, т. е. то са распространило въ извѣстията на чужеземните писатели; но самите народи обикновено са държатъ за своето народно име, което мѣняватъ твърде рѣдко и твърде мѣчно. Така, византийските историци причисляватъ повѣкогашъ съ хунните и готското племе гепидите (Пасхалната хроника), или употрѣбляватъ безъ разлика названията хунни и славяне („хунните или инакъ славяните,“ говори Кедринъ, като разказва за тѣхното нашествие въ Тракия въ 559 г.). А Прокопий бѣлѣжи, че славяните въ своите обичаи и въ сво-